

சிந்தாமணியில் சங்க இலக்கிய அகக்கூறுகள்

ச. சேவியர்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழாய்வுத்துறை, தாய வளனார் கல்லூரி, திருச்சிராப்பள்ளி

முன்னுரை

உலகில் சிறப்பாக வழங்கி வரும் உயர் தனிச்செம்மொழிகளுள் தமிழ் மொழியும் ஒன்றாகப் போற்றப்படுகிறது. தமிழ் மொழியில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் உலகச் சிறப்புடையனவாகும். இதில் தமிழர்களின் பண்பாட்டுச் சிறப்பினைச் சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. நம் செந்தமிழ் மொழியில் சிறந்து விளங்கும் காப்பியங்களுள் சீவக சிந்தாமணியும் ஒன்றாகும். இதில் காதலும், வீரமும் தமிழர்களின் வாழ்க்கையோடு அவர்கள் உதிரத்தில் ஊறியனவாய்த் திகழ்கின்றன. தத்தமக்குப் புலனாகிய பிறர்க்குக் கூறப்படாதவை அகம் எனலாம், அப்புலனுணர்வு அவனுடைய உணர்ச்சிகளுக்கு வடிகாலாய் அமையும். இதனை ஒரு முகப்படுத்தி, நெறிப்படுத்தி ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வரும் உயரிய அகவாழ்வைச் சிந்தாமணி காப்பியத்தோடு ஒப்பீடுவதே இவ் ஆய்வு கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அக இலக்கியம்

“செம்மொழி இலக்கியங்களில் அகப்பாடல்கள் நயமும் நயத்தக்க நாகரிகமும் செறிந்த பாடல்களைத் தம்மகத்தே கொண்டவை. உலகப் பொதுமையுடன் சிறந்த ஒரு குறிக்கோள் வாழ்க்கையை உள்ளத்தில் உறைய வைக்கும் ஓர் அற்புதமான இலக்கியமாகத் திகழ்வது அக இலக்கியம் எனப்படும்”. அக இலக்கியம் தலைவன், தலைவியரிடையே காணப்படும் காதல் உணர்வையும் அதன் மிகப்பெரும் பரிமாணத்தையும் அதன் தெய்வீகத்தையும் அதனால் ஏற்படும் பல்வேறு உள்ளணர்வுகளையும் குறிக்கோளுடன் எடுத்துரைக்கின்றன.

அகம் என்பது அறம், பொருள் இன்பம், வீடு என்பதில் வரும் இன்பம் ஆகும். “ஓத்த நேசத்தினால் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற போது ஏற்படும் பேரின்பத்தை இருவரும் விளக்கிச் சொல்ல முடியாது அது எப்போதும் ஒரு மனதின் உணர்வாகவே இருக்கும். இந்த இன்பம் தான் அகம்” மேலும் இந்த இன்பத்தைப் போலவே காமத்தைச் சேராத துன்பமும்கூட அகமாக நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஓரிலக்கியத்தை வேறு இலக்கியம் அல்லது இலக்கியங்களோடு ஒப்பிடுவதும், இலக்கியத்தை மற்ற அறிவுத்துறைகளோடு ஒப்பிடுவதும் ஒப்பிலக்கியத்தின் பணிகளாகும்.

அன்பு

மதுரை மருதனிள நாகனார் என்னும் புலவர் அகநானூற்றில் அந்த நாட்டில் உள்ள ஆண் நண்டு பெண் நண்டினிடத்தில் அன்புடையதாக இருக்கிறது என்பதைக் கூறுகின்றார். அகன்ற இலையை உடைய நாவல் மரம் நீரிலைகளில் உதிர்ந்துவிட்ட நாவல் கனி ஒன்றைக் கவர்ந்து எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தாழை மரத்தின் வேருக்குக் கீழே வளையில் இருக்கிற தன்னுடைய பெண் நண்டிற்கு ஆண் நண்டு வழங்கியது இதனை நெய்தல் நிலத் தலைவன் தோழியிடம் கூறுகிறான்.

அகலிலை நாவல் உண்துறை உதிர்த்த
கனிகவின் சிதைய வாங்கிக் கொண்டு தன்
தாழை வேரளை வீழ்துளைக் கிடுஉம்

(அகம். 212)

என்னும் அடிகளில் நாட்டின் வளத்தையும் கூறுகிறார்.

நிறைந்த இலைகளையுடைய பலாச்சுளைகளும், வாழைப்பழமும் தண்ணீரில் சொறிகின்ற நிலையில் உள்ளன. தண்ணீரில் உள்ள ஆண் நண்டானது அவற்றைத் தன்னுடைய கருவுற்றிருக்கின்ற பெண் நண்டுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கிறது என்பதைப் பின்வரும் அடிகளில் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதனை,

**அள்ளிலைப் பலவி னளிந்துவீழ் சுளையுங்
கனிந்துவீழ் வாழையின் பழனும்
புள்ளிவா ழலவன் பொறிவரிக் கமங்குள்
ஞெண்டினுக் குய்த்துநோய் தணிப்பான்.** (சீவக. 2109)

மருதனிள நாகனார், ஓர் ஆண் நண்டு பெண் நண்டிற்கு நாவல் கனியை அன்போடு கொண்டுபோய் ஊட்டிய செய்தியைச் சொல்லுகிறார். திருத்தக்க தேவர் இன்னும் சிறிது பொறுப்பும் அன்பும் மீதுற அந்தப் பெண் நண்டு கருவுற்றிருக்கின்ற நண்டு என்று அழகாகச் சொல்லுகிறார். இதிலிருந்து அவர் சங்க இலக்கியங்களில் தோய்ந்து மாணிக்கங்களைக் கண்டெடுத்து, அவற்றிற்கு மெருகூட்டித் தருகின்ற பண்பையும் நம்மால் அளவிட முடியாது என்பதை தனது பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

நாணம்

நற்றிணையில், களவொழுக்கத்திலுள்ள தலைவனைக் கட்டாயம் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று தோழி வற்புறுத்துவதாகப் புலவர் அறிவுடை நம்பி கூறுகிறார். 'எங்களோடு பிறந்த நாள் முதல் தொடர்ந்து வந்த நாணமாகிய வெட்கத்தை விட்டு விட்டோம். இனி இவ்வூரில் எங்களைப் பற்றித் தூற்றுகின்ற அலர் எழுவதாக' என்று தோழி சொல்கின்றாள்.

**சேணும் எம்மொடுவந்த
நாணும் விட்டேம் அலர்க இவ்வுரே** (நற்றிணை-15)

திருத்தக்க தேவரும் சீவகனைக் கண்ட விமலை நாணத்தை இழந்துவிட்டான் என்கின்ற இடத்தில்,

**பெண்பா லவர்கட் கணியாய்ப்பிரி யாதநாணும்
திண்பா னிறையுநீ திருமாமையுஞ் சேர்ந்த சாயல்
கண்பாற் கவினும் வளையுங் கவர்ந் திட்ட கள்வன்** (சீவக. 1961)

என்று கூறுகிறார். பெண்பாலார்க்கு அணியாக உள்ள நாணத்தையும், திண்ணிய நிறையையும், அழகான சாயலையும், அழகையும் கவர்ந்திட்ட கள்வன் என்று சொல்கிறார். அறிவுடைநம்பியார் சொன்னதைப்போல பெண்பாலுக்கே உரிய நாணத்தை ஓர் அணியாக ஒப்பிடுகின்றார் திருத்தக்க தேவர்.

கற்பு

சங்க இலக்கியங்களில் முல்லை மலர் கற்புக்கு அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. தமிழர்கள் முல்லையைக் கற்புக்குச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டி வருகிறார்கள். ஐங்குறுநூற்றில் பேயனார் பாணர்களை முல்லைப் பண்ணைப் பாடிச்செல்ல, தலைவி கற்பின் சின்னமான முல்லை மலரைச் சூடியிருக்க, அவள் அருகிலிருந்த தலைவன் தன் புதல்வனோடு மகிழ்ந்திருந்தான் என்று கூறுகிறார். இதனைப்

**பாணர் முல்லை பாடச் சுடரிழை
வாணுதல் அரிவை முல்லை மலைய
இனிதிருந்தனனே நெடுந்தகை
துனிதீர் கொள்கைத்தன் புதல்வனோடு பொலிந்தே** (ஐங். 408)

எனும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றது.

சீவகசிந்தாமணி காந்தருவதத்தையின் தோழியர்கள் கற்புக்கு இலக்கணமான முல்லையைத் தலையில் சூடினார்கள் என்பதை பின்வரும் பாடல் விளக்குகிறது.

பண்ணிறச் சுரும்புகுமும் பனிமுல்லைச் சூட்டுவேய்ந்தார் (சீவக. 624)

இதில் கற்பின் சின்னமாக முல்லைப்பூவை எண்ணியதும், அடையாளமாகச் சூடியதும் ஒப்புமைக்காட்டப் பெற்றுள்ளது.

திருமண முறை

சங்ககாலத்திலே நடைபெற்ற திருமணமுறைகளை விளக்குகின்ற பாடல்கள் அகநானூற்றிலே இடம் பெற்றுள்ளன. இதனை

உழுந்து தலைப்பெய்த கொழுங்களி மிதவை (அகம். 86)

என்ற பாடல் அடி விளங்குகின்றது. இதில் புரோகிதர்களும், மந்திரம் ஓதுபவர்களும் கிடையாது. புதல்வர் பயந்த மங்கல மகளிர்தான் அந்தத் திருமணத்தை நடத்துவதாக வருகிறது. ஆனால் நல்லநாள் பார்த்துச் செய்திருக்கிறார்கள். மேலும், உரோகிணியும், திங்களும் கூடிய நாள் திருமணத்திற்குச் சிறந்த நாள் என்பது பண்டைய தமிழர்களின் கருத்தாக இருந்துள்ளது என்பதை இப்பாடலால் அறியலாம்.

**கோள்கால் நீங்கியே கொடுவெண் திங்கள்
கேடில் விழுப்புகழ் நாள்தலை வந்தென (அகம். 86)**

இதனைச் சீவகசிந்தாமணியில் சீதத்தன் காந்தருவதத்தைக்கு யாழ்ப்போர் நிகழ்த்துவதற்குரிய மேடை அமைக்கிறான். அந்த யாழ்ப்போர் தொடங்குவதற்குரிய நல்லநாளைத் தேர்ந்தெடுக்கிறான் யாழ்ப்போரில் வெல்பவருக்குக் காந்தருவதத்தை மாலை சூடுவாள் என்பதால் திருமணத்திற்கு எது சிறந்த நாளோ அந்த நாளைத் தேர்ந்தெடுத்தான் என்று சொல்வார். இதனை

**ஒண்ணிற வுரோணி யூர்ந்த
வொளிமதியொண்பொ ணாட்சித்
தெண்ணிற விசம்பி னின்ற
தெளிமதி முகத்து நங்கை
கண்ணிய வீணை வாட்போர்க்
கலாம் மின்று காண்டும் மென்றே (சீவக. 620)**

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. அதாவது உரோகிணி, திங்களோடு சேர்ந்திருக்கின்ற நல்ல நாளில் யாழ்ப்போர் தொடங்க ஏற்பாடு செய்தான் என்பது இதன் கருத்தாக உள்ளதால் ஒப்புமையுடையதாகிறது.

பிரிவு

தலைவன் பிரிந்துவிட்டால் அந்தத் தலைவியினுடைய உடலில் நிறம் வெளிருவதைப் பசலை என்று சொல்லுவார்கள். இந்தப் பசலை என்பது பல்வேறு விளங்கங்களுக்கு உட்பட்ட சொல்லாக அமைந்துள்ளது. ஓர் இடத்தில் பீர்க்கம்பு போல மஞ்சள் நிற உடல் என்று சொல்வார்கள். கலித்தொகையில் பாலைக்கலியில் ஆசிரியர் பசலை என்பது சந்திரனைப் பனி மூடிக்கொண்டால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி ஒரு நிலை என்று சொல்கிறார்.

**இவட்கே
செய்வுறு மண்டிலம் மைய்யாப் பதுபோல
மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே (பாலைக்கலி 6)**

சீவகன் கேமசரியைவிட்டு இரவில் பிரிந்துவிடுகிறான். வருந்துகின்ற நிலையில் பசப்பு வருவதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு சொல்கிறார்.

**பனிகொண் மாமதி போற்பசப் பூரயான்
தனிய ளாவது தக்கது வோசொலாய் (சீவக. 1510)**

என்று தானே பேசிக்கொள்வதுபோல் அமைக்கிறார். கலித்தொகையிலிருந்து திருத்தக்க தேவர் எடுத்துக்கொண்ட செய்தி ஒப்பீடுக்கின்றார்.

அகநானூற்றில் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, பொருள்வழிப் பிரிவைக் கருதிய தலைமகன், தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிய செய்தியை ஒரு பாடலில்

அமைக்கிறார். தலைவனின் பிரிவுச் செய்தியை ஆராய்ந்து அறிந்த தலைவியானவள். தன் மார்பில் அணைத்திருந்த மகனுடைய தலையில் சூடப்பட்ட செங்கழுநீர் மாலையை மோந்து நெடுமூச் செறிந்தபோது அம்மாலையில் பெரிய மலர் வெப்பத்தால் கருகித் தன் நிறத்தை இழந்தது. அதனால் தலைவன் தற்காலிகமாகப் பிரிவை ஒத்திவைத்தான் என்று சொல்கிறார். இதனை

**ஆகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புன்தலை
தூநீர்ப் பயந்த துணையமை பிணையல்
மோயினாள் உயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு இழந்த அணிஅழி தோற்றம்** (அகம். 5)

என்னும் பாடல் அடிகள் பிரிவை உணர்த்துகின்றன.

சீவகன் கனகமாலையை விட்டுப் பிரிய நினைக்கிறான். அந்தச் செய்தியை அறிந்த கனகமாலையினுடைய நிலையைப்பற்றிச் சொல்லவந்த திருத்தக்கதேவர் அவள் கையிலிருந்த செங்கழுநீர் மலர், பெருமூச்சின் காரணமாகக் கருங்குவளையாக மாறியது என்று அழகாக ஒப்பீட்டு சொல்லுகிறார் திருத்தக்கதேவர். இதனை

**கையிறு
புள்ளாவிச் செங்கழுநீர்க் குவளைசெய்தாள்** (சீவக. 1887)

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் அகஇலக்கியங்கள் சிறப்புடையன. அகஇலக்கியங்களில் தலைவி, தலைவன், தோழி, நற்றாய், செவிலி, தந்தை என்று பல்வேறு வகையான மாந்தர்கள் இருப்பர். அந்தப் பாத்திரங்களில் தோழி பாத்திரம் ஒரு தியாகப் பாத்திரம். ஏனென்றால் தோழியும் தலைவியும் ஒத்தவயதுடையவர்கள். ஒத்த உள்ளம் உடையவர்கள். கபிலர் தலைவிக்கும் தோழிக்கும் இடையிலான நட்பின் ஆழத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது, இவர்கள் இருவருக்கும் உடல்தான் இரண்டு ஆனால், உயிர் ஒன்று என்று தோழியின் சொற்களால் கூறுகிறார்.

**யாமே பிரிவின்றி இயைந்த துவரா நட்பின்
இருதலைப் புள்ளியின் ஒருயிர் அம்மே** (அகம். 12)

என்னும் அடிகளால் தோழியின் பண்பைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

சீவகன் காந்தருவதத்தையை மணந்த பின்னர் சூழ்நிலை காரணமாக குணமாலையார், கேமசரியார் ஆகியோரை மணந்து கொள்கிறான். என்றாலும் அவன் காந்தருவதத்தையின் பால் கொண்டுள்ள காதலின் ஆழம் குறையவில்லை. கேமசரியாரை மணந்த பின்னர் பிரிந்த சீவகன், ஏமாங்கதபரம் நகரத்தில் உள்ள பொய்கைக் கரையில் அமர்ந்து காந்தருவதத்தையை எண்ணி ஆற்றாமையால் வருந்துகிறான். அப்பொழுது தன் பிரிவுத் துயரத்தால் காந்தருவதத்தை இறந்துவிட்டிருப்பாளோ என்று எண்ணுகிறான். இந்த இடத்திலே ஈருயிர் ஓர் உடல் என்ற சங்க இலக்கியப் பாடல் திருத்தக்க தேவருக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. சீவகன் நினைக்கிறான். தானும் காந்தருவதத்தையும் உடல்களால்தான் வேறுபட்டவர்கள். ஆனால், உயிர் ஓர் உயிர்தான். அப்படி அவள் இறந்திருந்தால் என் உயிரும் போயிருக்கும். நான் உயிரோடு இருக்கின்ற காரணத்தினால் அவளும் உயிரோடு இருப்பாள் என்று சீவகனை அகநானூற்றுப் பாடல் வாயிலாக ஒப்பீடுகிறார் திருத்தக்கதேவர் இதனைக்

**காதலாளு டலுள்ளுஉயிர் கைவிடின்
ஏதமென்னுயிர் ரெய்தி யிறக்கும்மற்
றாதலால்ழி அழிவு வொன்றில** (சீவக. 1631)

என்னும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

முடிவுரை

சிந்தாமணியில் சங்க இலக்கிய அகக்கூறுகள் குடும்பத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. சங்க இலக்கியம் என்பது தொன்மையும் பழமையும் மாறாத இலக்கியமாக இருப்பதால் இஃது சிந்தாமணிக் காப்பியத்திற்கு தூண்டுக்கோலாக அமைந்தது. சிந்தாமணியில் சங்க இலக்கிய அகக்கூறுகளை ஒப்பிட்டுக் காணும் போது காலந்தோறும் அழியாத சிந்தாமணியாக விளங்குகின்றது.

சீவகசிந்தாமணியில் சங்க இலக்கியக் கருத்துக்கள் அதிகமாக இருப்பதால் சிந்தாமணியை 'ஒளி விளங்கும் நந்தாமணி' என்று சான்றோர் கூறுவது நன்கு பொருத்தமானதாகும். மேலும் சமணசமயத்தின் வீழ்ச்சியில் இருந்து சீவகசிந்தாமணி காப்பியம் எழுச்சிக்கு வித்திட்டது என்றே குறிப்பிடலாம்.

பார்வை நூல்கள்

1. உ.வே. சாமிநாதையர், சீவகசிந்தாமணி மூலமும் நச்சினார்க்கினியரும் உரையும்.
2. ப. மருதநாயகம், தமிழின் செவ்வியல் தகுதி
3. க. ராதா, அகஇலக்கியத்தில் பெண்ணருமை
4. தமிழவன், பழந்தமிழில் அமைப்பியல் மற்றும் குறியீயல் ஆய்வுகள்
5. பின்னத்தார் அ. நாராயணசாமி ஐயர், நற்றிணை.
6. பொ.வே. சோமசுந்தரனார், ஐங்குறுநூறு.
7. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், அகநானூறு.
8. இ.வை. அனந்தராமையர், கலித்தொகை மூலமும் உரையும்.